

TÔI VÀ TỰ DO TÌM THẤY NHAU
WHEN I MEET FREEDOM

Loc Thien Nguyen

Gửi những con chim đang ở trong lồng...

To all birds still in cages...

Tôi là một con chim chào mào. Những con sẻ gọi tôi thế, chúng bảo đây là tên người ta hay gọi tôi. Chúng cũng bảo chúng thấy mấy con chim tương tự tôi rất nhiều, và cũng thường ở trong lồng, giống như tôi vậy.

Tôi không phải là một con chim hoang dã. Vì tôi không biết thế giới ngoài kia có những gì. Thế giới của tôi chỉ gói gọn sau những thanh gỗ xinh đẹp, tôi gọi đó là nhà.

Những con sẻ đến nhà tôi kiếm ăn vào buổi sáng thường ríu rít đủ mọi thứ trên đời, về chuyện của mọi con chim khác, và cả chuyện của tôi. Chúng bảo tôi được người ta đem về nuôi lúc còn rất nhỏ, nhỏ đến mức chẳng biết được thế nào là bay. Tôi ở trong lồng từ lúc đó đến giờ, và có lẽ, cả sau này nữa.

Những con sẻ nâu ấy bảo tôi là một kẻ không có tự do, vì tự do là được bay lượn trên bầu trời. Tôi cũng không phải là một kẻ hạnh phúc, bởi vì khi không có được tự do, thì làm sao mà hạnh phúc?

Tôi chăm chú nghe những con sẻ nhỏ xiu ríu ra ríu rít về cuộc sống ngoài kia, về cuộc hành trình của những con vịt trời đến phương nam; về vùng đất có những cánh đồng cỏ xanh mướt và cây trĩu quả mọng; về đàn chim thật lớn làm bầu trời tối đen ở những nơi chúng bay qua; về những dòng nước xanh mát, trong lành chúng dừng lại uống; và về cả những đám mây bàng bạc dát lên đôi cánh nâu màu trắng mờ mỗi khi bị bay xuyên qua...

Tôi xòe đôi cánh đen bóng được chăm sóc kỹ lưỡng hàng ngày ra nhìn và ngẩn người suy nghĩ về tự do, nếu được giương cánh bay vào trời xanh, tôi sẽ hạnh phúc chứ? Tôi không biết. Tôi ngơ ngác trả lời. Tôi làm sao mà biết được. Tôi sống một cuộc đời trong lồng gỗ cơ mà!

I am a crested bird. That's what the sparrows call me; the sparrows tell me that's what people call me too. They also tell me there are many caged birds just like me.

I am not any kind of wild bird. I know nothing of the outside world. My world is wrapped inside beautiful, colourfully decorated wooden bars, which I call home.

Other sparrows come here to share my food and to regale me with tales of the world outside. Sometimes they gossip of other birds, and I know they tell the other birds about me, too. They tell me that I was adopted when I was not much more than a hatchling, not yet even able to fly. Since then, I've lived behind these bars and maybe I will live here forever.

Those brown sparrows tell me that I am a bird without freedom, because freedom means to be able to fly into the sky. They tell me that I cannot be a happy bird either, because how could I be happy when I don't have freedom?

I listen to these sparrows chirping of life out there; of the migration of the wild ducks to the south; of the grasslands with all kinds of berries; of great flights of birds blacking the sky over the sparrows' nests; of cool and fresh water in plenty for them to bathe in and drink; of the clouds silvering their wings as they pass through...

I open my wings and look at them: they are black and preened daily. Now, I am engrossed in thoughts of freedom. A question: if these wings could carry me into the blue sky, would I be happier? I really do not know, I answer myself, I only live a life in a wooden cage!

Nhưng rồi tôi nhìn bầu trời qua những thanh gỗ, xanh thẳm và xa vời vợi, nơi lũ sẻ nâu thường vút cánh bay lên và mất hút, nơi chúng đến với những miền đất xa lạ mà tôi chưa bao giờ biết đến, tôi bỗng thấy khát khao mãnh liệt. Tôi muốn bay!

Tôi muốn bay!

Tôi muốn bay!

Tôi muốn bay!

Tôi muốn tận tai lắng nghe câu chuyện di cư của những con vịt trời ở phương nam xa xôi. Tôi muốn nếm vị ngọt của những quả mọng chín trên cành cây chứ không phải vị bột béo phát ngán dành cho chim. Tôi muốn uống những dòng nước xanh mát và cảm nhận vị ngọt trôi vào cuống họng tôi. Tôi muốn thấy những con chim làm bầu trời tối sầm khi chúng bay ngang. Tôi muốn đôi cánh mình nhuộm màu mây trời khi tôi bay trong đó...

Và tôi biết, thứ mà tôi muốn đó, chính là bản năng trời dậy của một con chim. Tôi vốn dĩ là một con chim, một con chim bị giam cầm. Và thứ tôi muốn, là tự do!

Là một cánh chim chao nghiêng trên bầu trời kia, lướt trên những cơn gió nhẹ, hòa với mây và đùa giỡn với bầu trời. Là một con chim cất tiếng hót chào gọi đồng loại, chứ không phải là một con chim dùng tiếng hót để mua vui cho loài người.

Và tự do, chính là hạnh phúc!

Nên tôi chạy trốn...

Một ngày nắng đẹp trời, nhân lúc cửa lồng đang mở để vệ sinh máng phân, tôi nghiêng người, lách khỏi bàn tay gầy guộc của cô bé hằng ngày chăm sóc tôi, bay vút lên trời xanh.

Through the bars, I look at the sky, which is pure blue and so far away. This vast sky is home to the brown sparrows -- now having finished their gossip -- flap their wings and fly away to strange lands that I will never know. I have a sudden desire: I want to fly!

I want to fly!

I do want to fly!

I really do want to fly!

I want to see the ducks' migration to the south for myself; to taste the sweetness of the ripe berries on the tree branches rather than this monotonous birdseed, to drink from flowing waters, and feel the freshness in my throat; to be a part of the great flocks blackening the sky; to see my own wings being silvered by the clouds...

I know that what I want is the natural instinct of birds, rising from the bottom of my heart. I was a bird, but now I am a captive. I want my freedom! I want to be a bird winging my way through the sky, gliding on the breeze, mingling with the clouds and toying with the sky. I want my voice to be used for calling to other birds, not entertaining my captors in exchange for a gilded existence.

I finally realize that freedom is happiness!

And so I decide to run away from my past...

It is now a beautiful sunny day, and my cage door is open for cleaning. This door is small, but I can squeeze through. The voice of the little girl I was a present for is panicked and she is trying to catch me with her tiny hands, but I am too quick and too determined for her. In a flash I am through the window, and now I am in the open sky!

Trời xanh trong giấc mơ tôi và trong lời kể của những con sẻ tự do...

Tôi nghe thấy cô bé hét lên, bất ngờ và hoảng hốt, nhiều nhất là tiếc nuối. Nhưng tiếc nuối của cô không đến được với tôi...

Tôi nghe thấy cả tiếng của những con sẻ nhảy nhót, líu lo trên những sợi dây điện chằng chịt của phố phường...

Tôi nghe thấy tiếng gió rít bên tai tôi, tiếng mây trôi lơ lửng khi tôi lên cao hơn...

Và tôi nghe thấy tiếng gọi của tự do, tiếng hát của hạnh phúc, ngay đây, trong con tim nhỏ bé của tôi...

Tôi đã tự do rồi!

Tự do rồi!

Muôn năm!

Tôi là một con chim không biết bay. Đúng hơn là tôi chưa bay lần nào. Chưa hề! Nhưng ngay một chớp mắt đó, khi tôi lách mình ra khỏi cái lồng giam giữ tôi bao nhiêu lâu để bay lên, tôi làm việc đó trơn tru như thể tôi đã tập bay hàng nghìn lần rồi vậy.

Tôi đã từng lo sợ nếu cú lách mình đó thành công mà tôi lại không bay được thì sẽ thế nào? Có phải tôi sẽ bị bắt lại và lại bị nhốt vào trong cái lồng đó hay không? Và quãng trời ước mơ xanh trong bên trên rồi cũng chỉ là mơ ước có phải hay không?

Nhưng tôi nhận ra nếu thất bại rồi thì sẽ thế nào? Còn thế nào nữa ngoài việc tiếp tục ở lại trong cái lồng đó và tiếp tục chờ đợi cơ hội để tôi được ra ngoài. Có thể là bay ra hoặc cũng có thể là chết rồi được người ta ném ra. Tôi đã sống bao nhiêu lâu trong đó rồi, sống thêm bao nhiêu lâu nữa thì có sao? Và cơ hội đến tự do của tôi sẽ lại đến thêm lần nữa trong mỗi ngày, mỗi khoảnh khắc tôi còn sống. Hôm nay thất bại thì lại có ngày mai. Chỉ cần ngày mai đến, tôi sẽ có cơ hội được tự do.

The sky is as blue as it was in my dreams, as it was in stories of free sparrows.

The girl's cries have shifted to regret, but her voice cannot reach me anymore...

And now I listen for the chirps of the sparrows, who are dancing and singing on the poles and wires...

And I can hear the wind whistling in my ears, and feel the clouds floating as I fly higher and higher...

And then I hear freedom calling me -- the sound of happiness -- right here and deep in my little heart...

I am finally free!

Really free!

Long live freedom!

I used to be a flightless bird, having never really flown before. Never before! But in that one moment I was able to slip past the cage door -- the one that had jailed me for so long -- and now I fly high, as if I had practiced a thousand times!

I used to be so afraid that when I got past the door, what if I couldn't fly? Would I be put back inside the cage? And would the blue sky above be a dream forever?

And then what if I fail in my attempt? What will be done to me then? Maybe I stay in my cage and wait for another chance to escape? If I can't fly away, maybe the only way out of here is to be dead and thrown out? How long have I been in this cage? How much longer can I live here? How many chances to escape will I have? Even if I fail today, tomorrow may bring another chance to be free.

Tôi nói với mình như thế. Và chẳng có gì có thể nào đánh bật lại được những suy nghĩ đó trong tôi. Vì nó quá đúng. Quá đối đúng với tôi. Và có lẽ cũng thật đúng với những con chim đang ở trong lồng giống tôi vậy.

Nhưng cuối cùng tôi đã thành công.

Thoát ra khỏi những song gỗ và bay vút lên bầu trời của tôi. Bầu trời sau những song gỗ quá đẹp, quá rộng lớn và bao la. Tôi thỏa thích lượn mình, xoay vòng trên không. Và tôi hát, những điệu nhạc hay nhất từ trước đến nay, điệu nhạc của tôi trên bầu trời tự do...

Tôi bắt đầu chuyến hành trình của mình, đến những vùng đất ước mơ trong các câu chuyện kể. Tôi sà xuống, hỏi đường và tạm biệt các con chim sẻ. Trong chuyến hành trình sắp tới của tôi, sẽ không có chúng, chỉ có mình tôi, tự do và hạnh phúc.

Tôi bay miệt mài, đôi cánh lâu ngày không hoạt động của tôi mệt mỏi, rồi tôi kiệt sức. Tôi đáp trên một cành cây lớn có những quả dại màu đỏ xinh đẹp. Có lẽ đây là quả dại mà tụi chim sẻ vẫn thường nhắc đến, tôi vui vẻ ngậm lấy một quả. Quả dại đầu tiên trong cuộc đời tôi. Phía bên kia cành cây, cũng có một con họa mi xinh đẹp ngậm lấy một quả tương tự, rồi tôi thấy nó đứng yên và... tôi cũng vậy.

Chúng tôi bị tê liệt, hoảng hốt nhìn nhau...

Và trong những giây phút không tài nào cử động được ấy, tôi bỗng nhớ đến lời kể của những con sẻ ngày trước: “Không phải quả dại nào cũng ngon, cũng ăn được, những quả có màu sắc càng đẹp, càng lộng lẫy có khả năng sẽ càng độc.” Tôi điếng người, nhìn những quả dại đỏ tươi xinh đẹp dần hòa mình vào đêm tối, cổ họng khô khốc không thốt lên nổi một lời nào.

This is what I tell myself. And there is nothing that can keep me from these thoughts. These thoughts are true for me, just as they are true for all caged birds.

But in the end, I could fly, and now I am free.

I am outside the bars, and now soaring in the sky. The world outside the cage is so beautiful, so vast. I twirl in the air, delighting myself! And I sing the best music ever, the music of a free soul.

I begin the journey to my dreamland, the one in the sparrows' stories. I swoop down, asking those sparrows for directions, and then bid them goodbye. Where I am going, there will be no sparrows, only me, my freedom and my own happiness.

I fly so hard that my long dormant wings tire, and I am exhausted. I rest on a great branch rich with beautiful red wildfruits. Are these the wildfruits in the sparrows' stories? I bite into one and suck the pulp, enjoying the first wildfruit of my life. On the other side of the tree, I can see a nightingale is doing the same thing. He freezes as it sees me seeing him, and then I am frozen too.

We are paralyzed, staring at each other...

In this long moment, I am not able to move my body, and I suddenly remember the words of the sparrows, “not all fruits are delicious and edible: the more gorgeous the fruit is, the more dangerous it will be”. I stand transfixed while watching the lustrous, poisonous red hues of the wildfruit fade into the dark grey of the night. My poor dry throat cannot make a single sound.

Bài học đầu tiên của cuộc đời tôi về những quả dại quá cay đắng và tàn khốc mà có lẽ đến chết tôi vẫn không thể nào quên được. Đó là khi tôi và con chim họa mi số khổ ấy đứng bất động trên cành cây, thì bỗng nhiên phía sau nó xuất hiện một đôi mắt hẹp dài đang phát sáng. Ánh sáng cuối ngày lờ mờ chiếu lên làn da xanh căng bóng đầy vảy của nó khiến trái tim tôi bỗng chốc ngừng đập. Một con rắn thật lớn trườn đến từ phía sau rồi nuốt chửng chú chim xinh đẹp. Tôi nghe thấy những tiếng kêu cuối đời tuyệt vọng của con chim họa mi khôn khổ ấy phát ra yếu ớt, nhưng vang mãi, vang mãi trong giây phút cuối ngày le lói ánh mặt trời cam hồng xinh đẹp...

Và sẽ đến lượt tôi.

Tôi bàng hoàng nghĩ và sợ hãi vô hình thít chặt lấy quả tim bé nhỏ của tôi. Rồi hàng loạt câu hỏi bỗng dung hiện ra, chất chồng trong đầu óc tôi:

Liệu tôi đi tìm tự do như vậy là đúng hay sai? Liệu tôi bỏ đi nơi cho tôi trú nắng, tránh mưa; nơi cho tôi thức ăn, nước uống; nơi cho tôi ăn toàn; nơi mà mỗi ngày không phải lo nghĩ gì cả như vậy là đúng hay sai? Tôi mãi mê đi tìm bầu trời hạnh phúc trong những câu chuyện kể để rồi sắp bị ăn thịt như vậy là đúng hay sai?

Tôi bối rối và khủng hoảng về những quyết định của mình. Và cả sự hoảng sợ khi mà giờ đây tôi sẽ không còn cơ hội để đi tìm câu trả lời nữa. Rồi tôi sẽ chết. Chết trong tiếng kêu thê thiết của chính mình... như con chim họa mi lúc nãy vậy.

Tôi trân trối nhìn con rắn cách mình một thân cây, và nó cũng đang nhìn tôi. Trời đã tối hẳn, tôi thấy đôi mắt nó phát sáng trong màn đêm nhàn nhạt, cái lưỡi chẻ đôi thè ra thu vào liên tục như đang xác định vị trí tôi đang đứng. Tôi ngưng thở, không phải vì tôi cố ý nhịn thở mà vì quá sợ hãi làm tôi không tài nào thở được, buồn phổi như bị bóp chặt, nhăn nhúm như một tờ giấy bị vo tròn.

This lesson of the wildfruits is so bitter and devastating that it will stay with me until my dying day. While the nightingale and I motionlessly perch on the branch, I can suddenly see two narrow, slitted eyes glowing in anticipation. I can see the twilight glinting on green scales, and my heart skips a beat. A huge snake is slithering up behind the nightingale, and in one moment of pure horror, he is swallowed whole. His final weak cries of desperation echo in my mind as the last light of dusk is extinguished.

Now it must be my turn.

Fear grips my tiny heart. In my final moments, I uselessly question my predicament:

Was it worthwhile for me to seek my freedom, to leave my shelter from the sun and the rain, where each day I am given safe food and water? I never had to worry about where my next meal was coming from. And where did my yearning for freedom lead me?

No amount of frenzied thinking will change what is happening to me - and there is no time to think any further. Soon I will die, with my own pitiful cries, just like the nightingale.

I am staring at the snake, and the snake stares back into me. The snake's eyes are intense, and his tongue is flicking back and forth, seeking a way to get to me from the other side of the tree. I am too scared to breathe! My lungs feel as if they have crumpled under the heaviest of weights.

Nhưng rồi con rắn bỏ đi, mang thân hình dài ngoằn trườn xuống đất, nhìn phần bụng phình lên tròn tròn của nó, tôi chắc chắn đó là nơi mà chú họa mi xấu số kia yên nghỉ. Tôi không hiểu tại sao nó lại tha cho tôi. Có lẽ là một phép màu.

Màn đêm chậm chạp lui vào thinh không và ánh sáng mặt trời cuối cùng cũng xuất hiện. Chất độc từ thứ quả dại chết chóc ấy cuối cùng cũng tan hết và tôi đã cử động lại được, tôi lập tức bay đi và không bao giờ ngoảnh đầu lại. Khoảnh khắc khi rời khỏi thân cây định mệnh đó, tôi đã không còn là một chú chim vui vẻ, vô tư, không suy nghĩ như ngày xưa nữa...

Tôi đứng trú mưa dưới một tán cây nhỏ trong một ngày mưa thật nhiều. Nước rơi vào người tôi xối xả như đang trêu đùa tôi ngu ngốc. Còn tôi, chỉ biết giương mắt nhìn chúng ác ý đùa giỡn tôi. Tôi dường như nghe thấy chúng hỏi tôi có hối hận không? Có hối hận vì đã bỏ nơi ấm áp đó mà đi hay không? Đã bỏ nơi mà mưa từng chỉ là những giọt nước đập vào mái hiên, nơi mà những ngày duy nhất tôi bị ướt là những ngày hè nóng nực tôi tự làm ướt chính tôi?

Tôi không trả lời...

Tôi bây giờ là con chim đơn độc và lạc đường. Tôi chợt nhận ra tôi không biết nơi nào là phương nam. Và tôi cũng không biết rằng những dòng nước mát lành không phải chỉ có mình tôi uống, thậm chí tôi còn bị các con chim lớn hơn đuổi đi. Cũng không phải quả ngọt cứ thế thoải mái ăn, vì quả ngọt đều là của con người, con người trồng chúng và đem bán, những quả ngọt mà tôi từng chê ỏng chê eo không thèm ăn bây giờ quý giá và khó kiếm vô cùng.

Nhưng tôi cũng học được việc nghỉ chân trên những cành cây mỏng và nhỏ hơn, những cành cây mà khi có một sức nặng nào lớn hơn trọng lượng cơ thể tôi thì lập tức oằn xuống, báo hiệu cho tôi bay đi.

And then the snake turns away, his long body slithering down the tree's trunk. I can see a lump in his belly, the grave of the poor nightingale. And then the snake just leaves! I cannot believe my luck! I have no idea why the snake ignored me; it is a miracle!

The night has now become day, the wildfruit's toxin has worn off, and I am able to move again. Finally, I launch myself off this ghastly tree into the sky. I am no longer the naïve bird I was yesterday.

I miserably shelter as best as I can from today's rain under a sapling, while the cruel raindrops taunt me for being so stupid. All I can do is look up back at them, just as they look down upon me. I can hear them asking me if have ever regretted leaving my safe, warm cage, where the worst the rain could do was patter and splatter on the roof, and the only time I was wet was when I chose to bathe myself in summer.

I am not giving these damned raindrops their answer...

I am now a lone and disoriented bird. I have discovered that I don't know which way is south. The waters are no longer mine alone to bathe and drink, as I am driven away from them by stronger birds. Sweet fruits that I would have wasted before are now precious and hard to find, as they are either poisonous, or they are grown and sold and defended by the humans.

But on the other hand, I am learning to rest on the smaller and thinner branches; these will immediately buckle under the weight of other animals, which is my cue to fly away.

Tôi học được cách hỏi những con chim lân cận những quả có thể ăn được. Đôi lúc chúng sẽ chẳng chỉ cho tôi, nhưng tôi có thể len lén nhìn chúng ăn quả gì rồi ăn quả đó. Và tôi cũng học được cách uống nước ở những vũng nước nhỏ, để không có một con chim lớn nào đuổi tôi đi khi tôi uống nước trên dòng sông lớn cùng chúng.

Nhưng hơn hết thảy, tôi học được cách tìm bạn đồng hành. Tôi học được cách tán tỉnh những cô nàng chim chào mào đốm đáng, và rồi khi có được bạn đồng hành của mình, tôi sẽ xây một tổ ấm nhỏ giữa màu xanh của núi rừng xinh đẹp.

Và bạn hỏi tôi có hối hận không?

Tôi sẽ rất nhớ, nhớ những song sắt đẹp để tôi từng ở trong đó, nhớ mùi thức ăn béo ngậy của bột ngũ cốc và lòng đỏ trứng gà, nhớ máng nước trong lành tôi uống mỗi ngày. Tôi nhớ cả chiếc xích đu dành cho chim mà tôi thường nhảy lên đó rồi hót líu lo. Nhớ cả những bóng hình đã từng đi đi lại lại trong căn nhà nhỏ tôi từng ở, những lúc họ thả trái cây vào máng ăn của tôi rồi tôi lại nhặt ra để đấy không thèm ăn... Tôi sẽ nhớ tất cả...

Nhưng tôi sẽ không hối hận.

Vì dấu cho cuộc sống ngoài này có nguy hiểm, có khó khăn và khổ cực, bầu trời phía trên đó vẫn luôn là của tôi. Là nơi cho tôi được dang rộng đôi cánh nhỏ bé của mình, tự do bay lượn, tự do chao mình, xoay vòng và hót rả rích. Tôi sẽ không hối hận vì lựa chọn tự do mà chỉ có thể hối hận khi tôi đã không đi tìm bầu trời tự do của mình sớm hơn. Bởi vì chỉ khi tìm thấy tự do, tôi mới có thể hạnh phúc làm một con chim trời. Nếu cho tôi thêm một lần được lựa chọn nữa, tôi vẫn sẽ chọn cho mình là một con chim bay lượn giữa bầu trời xanh ấy. Vì ở nơi đó, tôi được là chính tôi!

Còn bạn, bạn đã sẵn sàng thoát khỏi cái lồng của mình chưa?

Hết.

I ask the local birds which fruits are edible; sometimes they will not show me, but I can usually sneak a peek at what they eat and then eat the same. I also learn to drink water from the small puddles, which do not interest the larger birds.

Above all, I am learning to make friends, and especially the beautiful red-whiskered bulbul females. When I find my mate, I will build my own nest right here, between the green trees and the majestic mountains.

You might ask, do I have any regrets?

I will never forget the warm, safe shelter of my cage; the delicious smell of cereal flour and chicken-egg yolk; the fresh drinking water provided each day; the bird swing I used to jump on while chirping; the coming and going of the people, and the fruit they offered that I would ignore. I miss everything, despite it all.

But no regrets.

Life in the wild is difficult, dangerous and tough, but the sky above is mine. I can spread my wings, to fly and glide as I please, and sing my favourite songs. I will not regret choosing freedom, only that I didn't do so sooner. Only when I have my freedom can I be happy to be a bird -- and I will live no other life. In the middle of the vast blue sky, I am myself!

And how about you? Are you ready to leave your cage?

The end.

A special thank you to Peter and Gunda of Sammlung Haus N for giving me this chance to make this story come to life. Without you, the story would remain only a file in my laptop and only a post in Vietnamese on my personal blog.

Thank you to Bao Lan Hoang who translated this story into English so that more people can read it.

Thank you to my dear boyfriend David Hooker who has spent so much time and effort to edit this, and make the English version even better.

Thank you to my friend Hieu Duc Tran who worked hard to bring the best illustrations to this story. I would not have come up with any idea better than yours.

Thank you to Bob Thompson who took such a great photo of the birds and sent it to me so I could display them in the back cover.

Thank you to my family, mum and dad, my brothers, and all the relatives and friends who have been so supportive of my writing.

Thank you all for everything!

Author: Loc Thien Nguyen

Translator: Bao Lan Hoang

English Editing: David Hooker

Illustrating: Hieu Duc Tran

Back cover photo: Bob Thompson

**Texts to the World
as it is and as it should be**

Textbook no. 37

You can't buy Texts to the World –
you can only get them as a present.

Publisher:

House N Collection, Kiel/Athens

info@sammlung-haus-n.de

www.sammlung-haus-n.de

© Idea and concept: House N Collection

Text: Loc Thien Nguyen

**Texte zur Welt
wie sie ist und wie sie sein sollte**

Heft 37

Texte zur Welt kann man nicht kaufen –
man bekommt sie geschenkt.

Herausgeber:

Sammlung Haus N, Kiel/Athen

info@sammlung-haus-n.de

www.sammlung-haus-n.de

© Idee und Konzept: Sammlung Haus N

Texte: Loc Thien Nguyen